USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juřičkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **B. A.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem, sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. OAM-1029/ZA-ZA10-HA13-2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2022, č. j. 41 Az 15/2022-31,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z důvodu nepřípustnosti opakované žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu ze země původu či obav z návratu.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V odůvodnění rozsudku poukázal na skutečnost, že žalobce sice v žádosti uvedl skutečnosti, které nezmínil v předchozím řízení o prvé žádosti (konkrétně uzavření manželství a narození syna), avšak tyto skutečnosti mohl uplatnit již v předchozí žádosti. Žalovaný rozhodl o předchozí žádosti dne 20. 12. 2018. Sňatek, k němuž mělo dojít dne 30. 6. 2018, však žalobce v předchozím řízení vůbec nezmínil (při žádném z pohovorů, které proběhly po uzavření sňatku ve dnech 3. 7. 2018, 13. 9. 2018

a 6. 12. 2018, ani při seznámení s podklady pro první rozhodnutí žalovaného ve dnech 13. 9. 2018 a 6. 12. 2018). I v případě narození dítěte, k němuž došlo koncem března roku 2019, krajský soud dovodil, že žalobce mohl žalovanému (který ve věci rozhodoval v prosinci 2018) minimálně sdělit informaci o těhotenství manželky. Krajský soud se ztotožnil s posouzením žalovaného, že pokud stěžovatel nyní považuje tyto skutečnosti za natolik důležité, že o ně opírá novou žádost o mezinárodní ochranu a spatřuje v nich důvod pro její udělení, měl je žalovanému sdělit již v původním řízení. Krajský soud zároveň uvedl, že žalobce netvrdil, že by v mezidobí došlo k zásadní změně situace v Pákistánu, která by zakládala opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, natož že by se tato situace změnila natolik, že by opakovaná žádost zasluhovala nové věcné posouzení. Nic takového na základě v řízení shromážděných podkladů nedovodil ani žalovaný. Krajský soud tak uzavřel, že žalobce sám zapříčinil, že se jím uváděné skutečnosti nestaly součástí posouzení důvodnosti podané žádosti. Samy o sobě rodinné vazby nejsou důvodem pro opětovné věcné posouzení žádosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného, replika

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž poukázal na jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dále namítal, že podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany obsahovala nové důvody, které žalobce nemohl bez svého zavinění uvést v žádosti předchozí a které představují důvod pro její opětovné věcné posouzení. Rodinné poměry nadto mohou odůvodňovat udělení doplňkové ochrany. Stěžovatel poukázal na to, že nové skutečnosti v předchozím řízení nemohl uvést s ohledem na nesprávné poučení a tlumočení. Zároveň měl za to, že žalovaný pochybil tím, že se stěžovatelem ve správním řízení neprovedl pohovor. K pochybení došlo také v soudním řízení neprovedením jeho účastnického výslechu a výslechu manželky.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatel mohl svá tvrzení o uzavření manželství a těhotenství manželky sdělit žalovanému již v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud tak stěžovatel neučinil, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži žalovanému. V předchozím řízení také stěžovatel mohl a měl uplatnit námitky směřující vůči postupu žalovaného, spočívající v tvrzeném nedostatečném poučení a tlumočení. Žalovaný se tak ztotožnil s hodnocením krajského soudu, že stěžovatelem nově tvrzené skutečnosti týkající se jeho rodinného života již nemohly být v tomto řízení předmětem věcného posouzení, neboť je stěžovatel mohl uplatnit v předchozím řízení o prvé žádosti. Žalovaný rovněž připomněl, že nezjistil žádnou změnu situace v zemi původu, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a tedy zakládala opodstatněnost nového posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž setrval na svém návrhu obsaženém v kasační stížnosti. Doplnil, že Pákistán pro něj není bezpečnou zemí, za tím účelem navrhl, aby Nejvyšší správní soud opatřil aktuální zprávy o zemi původu a zkoumal, zda se situace v zemi zásadně změnila. Stěžovatel připomněl, že v České

republice vede spořádaný rodinný život a že rozhodnutí žalovaného představuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného života.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Kasační stížnost je přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií Nejvyšší správní soud uvádí, že ani jedna ze stěžovatelem uplatněných námitek není důvodem, který by mohl založit přesah zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud neshledal žádná pochybení (natož pochybení zásadního rázu, anebo taková, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele) ani v napadeném rozsudku krajského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. V souladu s konstantní judikaturou však dospěl k závěru, že z jeho odůvodnění je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při jejich posuzování a proč pokládá stěžovatelovy námitky za nesprávné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Napadený rozsudek tedy nelze pokládat za nepřezkoumatelný.

[10] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést odůvodněný závěr o tom, že *„1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19; obdobně také např. rozsudek ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38). Krajský soud z této judikatury správně vycházel a rozhodnutí žalovaného z těchto hledisek posuzoval.

[11] Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry krajského soudu a žalovaného uvádí, že stěžovatelem tvrzené důvody týkající se jeho rodinné situace mohly být vzneseny a věcně posouzeny již v předchozím řízení o prvé žádosti o mezinárodní ochranu. Jejich uplatnění v řízení o prvé žádosti nic nebránilo, a pokud jimi stěžovatel nově odůvodňoval až opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, dospěl krajský soud ke správnému závěru, že k věcnému posouzení nové žádosti tyto důvody nepostačovaly, neboť nesplňují podmínky plynoucí z § 11a odst. 1 zákona o azylu. Předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany tak sice tyto skutečnosti v předchozím řízení nebyly, stalo se tak ovšem z toho důvodu, že je stěžovatel neuplatnil, ačkoli tak mohl učinit.

[12] Pokud stěžovatel v této souvislosti poukazoval na pochybení při poučení a tlumočení, krajský soud správně uvedl, že stěžovatel blíže nespecifikoval ani nevysvětlil, jak konkrétně mu kvalita tlumočení měla zabránit v možnosti uvést tak závažné okolnosti, jakými bylo uzavření manželství a těhotenství manželky. Ani v žalobě proti v pořadí prvému rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. OAM-105/LE-LE05-HA12-2017, kterým žalobci nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, ani v kasační stížnosti proti zamítavému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 7. 2021, č. j. 31 Az 3/2019-120, kterou Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 4. 11. 2021, č. j. 1 Azs 265/2021-34, stěžovatel žádnou z těchto námitek (spočívajících v procesním pochybení žalovaného při tlumočení nebo poučení) neuplatnil. Krajský soud tedy neshledal, že by stěžovateli v uvedení nových skutečností bránila jakákoli překážka.

[13] Stěžovatel rovněž namítal, že pro něj Pákistán není bezpečnou zemí, a za tím účelem navrhl, aby byly opatřeny aktuální zprávy o zemi původu a nově zkoumáno, zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu. Úvahy krajského soudu a žalovaného, kteří na základě aktuálních informací, shromážděných v průběhu správního řízení, dospěli k opačnému závěru, tj. že se situace v zemi původu v mezidobí nezměnila, stěžovatel nijak nevyvrací, jeho námitka se omezuje toliko na obecné a ničím nepodložené tvrzení, že pro něj Pákistán není bezpečnou zemí. Stěžovatel konkrétně nezpochybnil ani relevanci a obsah zpráv shromážděných v průběhu řízení, ani nespecifikoval, proč nevyhovují kritériím obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. Ze závěrů tohoto rozsudku vyplývá, že informace o zemi původu musejí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, jakož i (4) transparentní a dohledatelné. Stěžovatel tedy neuvedl žádné konkrétní důvody, které by zakládaly obavy z návratu do země původu, tím méně svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona.

[14] Ke kasační námitce, že se stěžovatelem nebyl ve správním řízení proveden pohovor, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem podotýká, že neprovedení pohovoru v případě podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zákon o azylu předpokládá v § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se *pohovor neprovádí v případě podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*

[15] Pokud jde o namítané neprovedení výslechu stěžovatelovy manželky a účastnické výpovědi stěžovatele krajským soudem, z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. z rozsudku ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009-100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009-123, či z rozsudku ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72) vyplývá, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, je však povinen náležitě a přezkoumatelně odůvodnit, z jakých důvodů k jejich provedení nepřistoupil. Tomuto požadavku krajský soud v napadeném rozsudku beze zbytku dostál, neboť se v bodě 29 odůvodnění rozsudku náležitě vypořádal s tím, proč v souzeném případě nebylo třeba provádět důkaz výslechem stěžovatelovy manželky ani účastnickou výpovědí stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou Nejvyššího správního soudu a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2023

Mgr. Ing. Veronika Juřičková
předsedkyně senátu